

med de opnåede resultater. Resolutionen gik ud på at godkende det foreslåede 3 års program med en udgift på 50 millioner dollars til nødhjælp og 200 millioner dollars til konstruktive arbejder og bosættelser. Den indeholdt en opfordring til de stedlige regeringer om at arbejde med i planens gennemførelse. Ved resolutionen opfordres medlemsstaterne til at yde frivillige bidrag til hjælpearbejdet, idet det nærmere spørgsmål om bidragene henvises til det særlige forhandlingsudvalg (se nedenfor punkt XIII, 13).

Forslaget blev godkendt den 22. januar 1952 i udvalget med 44 stemmer. I plenarmødet den 26. januar 1952 vedtoges det med en mindre canadisk tilføjelse med 49 stemmer, deriblandt Danmarks.

10. Inderne i Den sydafrikanske Union.

(Dagsordenens punkt 25).

5. plenarforsamling vedtog den 2. december 1950 en resolution (395), der opfordrede Indiens, Pakistans og Den sydafrikanske Unions regeringer til at fortsætte bestræbelserne på at gennemføre en rundbordskonference samt til, såfremt det ikke skulle lykkes at gennemføre en sådan konference før den 1. april 1951, da at nedsætte en kommission på tre medlemmer, der skulle bistå parterne ved gennemførelsen af forhandlingerne.

Da en rundbordskonference ikke var blevet bragt i stand og en forhandlingskommission ikke nedsat, stod problemet atter som i tidligere år på dagsordenen. Det henvistes til det politiske ad hoc-udvalg, hvor dets behandling påbegyndtes den 20.—22. december 1951 og afsluttedes den 2.—5. januar 1952. På det første møde blev der af Birma, Indien, Indonesien, Iran og Irak fremsat et resolutionsforslag, der gik ud på at anbefale nedsættelsen af et tremandsudvalg, som skulle bistå regeringerne i Indien, Pakistan og Sydafrika med at gennemføre behørig forhandlinger. Udkastet gav desuden regler for, hvorledes udvalgets medlemmer skulle udpeges. Det opfordrede endvidere Sydafrikas regering til at udskyde iværksættel-

sen af „The Group Area's Act“, til de foreslåede forhandlinger var afsluttet.

Israel fremsatte forslag om i resolutionen at indføje et stykke, gående ud på, at generalsekretæren i tilfælde af, at kommissionen ikke blev udnævnt, hvis han fandt det formålstjenligt, skulle indlede drøftelser med de pågældende parter med henblik på at gennemføre forhandlinger mellem dem, hvorhøst han eventuelt efter forhandling med parterne skulle udpege en personlighed, der kunne bistå med gennemførelsen af sådanne forhandlinger. Da Indien imidlertid indføjede en tilsvarende passus i sit resolutionsforslag, trak Israel sit ændringsforslag tilbage.

Et stort antal lande deltog i generaldebatten om spørgsmålet; de fleste af disse støttede det fremsatte resolutionsforslag. I modsætning hertil understregede Belgiens, Frankrigs og Sveriges repræsentanter, at en resolution, der indeholdt en fordømmelse af den ene parts handledmåde i en uoverensstemmelse, var lidet egnet til at tilvejebringe en overenskomst mellem stridens parter. Sverige udtalte endvidere, at det i den foreliggende situation ville være mere nyttigt at overveje udnævnelsen af en enkeltperson eller mægler til at tilvejebringe forståelse mellem parterne. Sverige ville derfor afholde sig fra at stemme. Norge udtalte sig noget tilsvarende under afstemningen, men mente dog at kunne stemme for forslaget, efter at dette var udvidet med Israels tilføjelse.

Ved afstemningen i udvalget den 5. januar 1952 stemtes der særskilt om hvert af de fem stykker i resolutionens indledning og om hver af de 5 paragraffer. Samtlige dele vedtoges, omend med vekslende stemmetal, hvorefter det samlede resolutionsforslag godkendtes med 41 stemmer mod 2, medens 13 afholdt sig fra at stemme.

Danmark stemte ja til den første og anden paragraf i indledningen og undlod at stemme ved de 3 følgende paragraffer og stemte ligeledes ja for de to første paragraffer i den operative del, medens den danske repræsentant undlod at stemme ved de følgende